

θέαμα, ἀπέτεινα πρὸς αὐτὸν λέξεις τινὰς παρηγορητικὰς, ἐνῶ αὐτὸς λαβὼν ἐκ νιού τὰς χεῖράς μου τὰς ἔδραζε μὲ τὰ δάκρυά του. Καὶ διαβάς τὴν ζωφραν εἰρκτὴν ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Τὴν νύκτα ὅλην, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸ φάντασμα τοῦ Βέρνεϋ, διήλθον τετραγυμένως, καὶ τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν ἠθιχόμεν ἀκράθεκτον ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω καὶ δεύτερον τὸν κκτάδικον. Τὴν ἐβδόμην λοιπὸν ὤραν εὐρέθην εἰς τὸ θέατρον τῆς ἐκτελέσεως. Ἡ λαμπρότης ἔκειτο ἀπέναντί μου. Ἄν καὶ ἔδραζε, πλῆθος ὁμοῦ ἀνθρώπων συνέρρευσε, καὶ ἡ διαγωγὴ αὐτῶν ἦτο ἄσεμνος, γελοία, ἀπαισία ἐγέλων, ἐβλασφημοῦν, συνεπιέζοντο, καὶ μὲ βάρβαρον ἀδιαφορίαν ἐβλάπον τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο θέαμα. Ὀγδόην ὤραν σημαίνει ὁ κώδιον τοῦ Ἁγίου Τάφου, καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτὸν ὁ κώδιον τῆς εἰρκτῆς. Αἱ χρυσοκέφαλοι ῥάβδοι τῶν περὶ τὴν λαμπρόμον χωροφυλάκων ἠκτινοδύλασαν ὑπὸ τὸν ἥλιον ὁ Βέρνεϋ ἐφάνη, ἀνέβη εὐσταθῶς εἰς τὴν λαμπρόμον. . . Δὲν εἶδόν τι πλέον.

Ἡ νέα Μαρία ἀπέθανεν ἕνα μῆνα μετὰ τὸν τοκετὸν, ὁ δὲ γέρον, ὑποπεσὼν εἰς παραλυσίαν, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν κατατομίαν τοῦ υἱοῦ, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Διὰ τί ὁ ἀγγλικὸς νόμος, βάρβαρος καὶ ἀσεβὴς κατὰ τοῦτο, καταδικάζει εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν καὶ τὸν δολοφόνον καὶ τὸν πλαστογράφον; Βιβαίως ὁ φονὺς εἶναι ἄξιός θανάτου πρέπει ὁμοῦς ἡ κοινωνία ν' ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων μὴ ἐπιβουλευθέντα τὴν ὑπαρξίν ἄλλου; Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ νομοθέται ἄς κρίνωσι περὶ τούτου.

ΩΔΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΒΑ-ΕΛ-ΚΑΔΕΡ.

—οοο—

Πρὸ ἐνὸς ἔτους σεμνή τις τῶν Παρισίων παρθένος, ἔχουσα πρὸς τῆ παιδείᾳ καὶ κάλλος προσώπου καὶ ψυχῆς εὐγένειαν, ἠμαίετο ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας διὰ θερμῶν ἐγκωμίων καὶ διὰ χρυσοῦ μεταλλίου δύο χιλιάδων φράγκων, ὡς γράψασα τοὺς κατανυκτικωτάτους ἐκεῖνους στίχους, οἵτινες καὶ πολλοὺς ἐξ ἡμῶν ἀναγνόντας αὐτοὺς ἐν τοῖς Débats κατεγοήτευσαν, τοὺς ἐπιγραφόμενους La source de charité. Τότε καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Γαλλίας, ἣτις προθύμως τιμᾷ καὶ ἐνθαφρύνει τὴν ἀξίαν, μεθοῦσα τῆς νεανίδος τὰς ἀρετάς, διώρισεν αὐτὴν ἀμέπτως ἐπιτηρήτριαν τῶν παρθεναγωγείων. Ἡ πεπαιδευμένη αὕτη νέα, ἡ K. Ernestine Drouet, τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως ἐγνωρίσαμεν, εὐγνωμονοῦσα μεθ' ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος πρὸς τὸν Ἀβδ-ελ-Καδὲρ διὰ τὴν υπεράσπισιν ἣν ἐχορήγησεν εἰς τὰ ἐν Ἀκμασῶν θύματα τῆς τουρκικῆς ἐνθεομανίας, ἀπέστειλεν αὐτῷ στίχους οὐχ ἥττον τῶν πρώτων ὠραιοῦς, δημοσιευθέντας ἐν Παρισίοις (*). Ἐκεῖνος δὲ

ἀνταπέτειλεν ἀραβιστὶ ἄλλους στίχους μετ' ἐπιστολῆς εἰς τὸ πεζὸν γεγραμμένης. Τὰ δύο ταῦτα ἐγγράφα μεταφρασθέντα μὲν τὸ πρῶτον γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις μουτοτραφοῦς ὁμογενοῦς καὶ φίλου ἡμῶν τοῦ K. Δ. Δ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ δὲ μεταγλωττισθέντα εἰς τὴν ἡμετέραν δημοσιεύομεν ὡς περίεργα διὰ τὴν ἀσαιτικὴν τοῦ Ἑμίρου φαντασίαν ἢ περὶ τὸ τέλος τῆς ὠδῆς ἰδέα περὶ τοῦ ἡλίου ἐφάνη πρὸ πάντων εἰς ἡμᾶς ὠραιοτάτη.

* Πρὸς τὴν κυρίαν Ἐρνεστίνην Δρουέ.

» Ἰδίαις χερσὶ.

» Θεὸς εὐλογεῖοι αὐτὴν διὰ παντός.

» Ὡδή.

» Δόξα τῷ Θεῷ.

» Ὡ σὺ ἡ πλείουσα ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς πόλεως Παρισίων, τῆς ὠραιοτέρας τῆς οἰκουμένης! τοῦ κέντρου τοῦ πολιτισμοῦ! τῆς ἐστίας τῶν χρησίων ἠθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν! τῆς πόλεως τῆς περιεχούσης πάσας τὰς ἐπιστήμας τοῦ κόσμου! Οἱ ἐν Παρισίοις ἐπέδωκαν γιγαντιαίως εἰς πάντα, καὶ εἰς πάντα εἰδικῶς κλάδον ὑπερέβησαν ὅλους τοὺς ἄλλους! Οἱ τελειωταῖοι μεταξὺ αὐτῶν εἰσὶν ἴσοι πρὸς τοὺς πρώτους τῶν ἄλλων ἐθνῶν! Καὶ αὐτὸ τὸ γυναικεῖον φύλον ἐδείχθη κατὰ πολὺ ἀνώτερον τοῦ φύλου τῶν ἄλλων ἐθνῶν! Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον συγκεντρωμένον ἐν μιᾷ πόλει ἄς ὑπάγῃ εἰς Παρισίους! Ζήθι λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, διότι εἰμὶ πρόθυμος νὰ θυσιασθῶ ὑπὲρ πάντων τῶν ἐγκρίτων ἔσους ἐγνωρίσα, ἀρήκοντας εἰς κοινωρίαν τοσοῦτω περρωτισμένην. Μεταξὺ δὲ τούτων προσαγορεύω ἰδίως τὴν Ἐρνεστίνην! Εὐγνωμοῦ μυσίακις πρὸς νέαν δηλώσασάν μοι τὴν ἐνθεσμὸν αὐτῆς συμπάθειαν διὰ θελκτικῶν στίχων συνηρμοσμένων κατὰ σειράν ὡς πολῦτιμοι μαργαρίται. Εὐχαριστῶ μυσίακις νέαν καταπορτισθεῖσαν εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ποιήσεως καὶ ἀλευσάσαν τοὺς ὠραιοτέρους μαργαρίτας, ὥστε δὲν μοὶ ἔμεινε πλέον τί νὰ προσφέρω αὐτῇ, διότι ὅλους αὐτοὺς ἔλαβεν, ὅλους. Ἀγαγετώσχοιτες τοὺς στίχους τοῦτον νομιζόμεν ὅτι βλέπομεν τοὺς Διδύρους, τοσοῦτον εἰσὶ καλῶς συνηρμοσμένοι, καὶ καθαροὶ ὡς ὁ γαλαξίας! Τὴν αὐτὴν ἠδονὴν αἰσθάνεται τις πίνων οἶνον τοῦ Εὐδερῖν καὶ ἐμβατεῶν εἰς τὴν χαριεστάτην ἐργασίαν τῶν ποιήσεων τούτων. Ἐπέφεραν εἰς ἐμὲ ἀποτέλεσμα μαγικὸν μὲν ἀλλὰ θεμιτὸν (1). Ὡ Ἐρνεστίνην Δρουέ! σὲ συγχαίρω καὶ σὲ καταλέγω ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῶν περιφανεστέρων ποιητῶν! Διὰ τοῦ γὰρ καὶ τῶν φώτων σου ὑπερέβης τὰς ὁμοίας σου! Εἶσαι ἀιθῶς ὁ στολισμὸς καὶ ἡ δόξα τῶν Παρισίων! Ὁ ἥλιος, καὶ τοὶ ἀρήκων εἰς

(*) ἴδε Le magasin de librairie, 43 livraison. — Tom. 12 10 septembre. 1860.

(1) Τὴν ποιῆσιν θεωρεῖ ἡ ὀρθοκεία τῶν Μωαμεθανῶν ὡς μαγίαν, ἀλλὰ μαγίαν θεμιτὴν ἰδοὺ διὰ τί ὁ Ἑμίρης προνοεῖ νὰ ἐρμηνεύῃ τοῦτο γράφων πρὸς νέαν. Σ. Μ.

τὸ θηλυκὸν γένος, οὐχ ἤτερον ὁμῶς φωτίζει τὸν κόσμον ὅλον (2). »

« Δύξα τῷ Θεῷ.

» Σιβυρῆ, ἐνάστε, ἔντιμῃ, ἐκλεκτῇ, καλῶς διατηρούμενῃ μαργαρίτῃ, τιμοληθῆ λίθε ἄξιε γὰ κλεισθῆς ἐντὸς θησαυροῦ, περρωτισμένη ποιήτρια, κυρία Ἐπιτοσίτην Δρονέ, τὴν ἀξιοτίμιον ἐπιστολὴν σου ἔλαβον εἰς περιστάσεις εὐτυχεστάτης συνηρωμένης καὶ πρὸς πολλὰς ἄλλας αἰτίας χαρᾶς, καὶ ἠσθάνθη μείζωτιν εὐχαρίστησιν. Καὶ τὴν ᾠδὴν σου πρὸς τούτοις ἔλαβον, καὶ ἀνέγνωρ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου ὅπου ἀπέθεσα αὐτήν. Ὅποια λεπτότης εἰς τὴν ποιήσιν ταύτην! ὅποια ὄνταμς ἰδεῶν! Ἐσο πεπεισμένη, πολυμαθεστάτη κυρία, ὅτι αἰσθανόμεθα ὑπὲρ σοῦ τὴν αὐτὴν ἐπόλησιν καὶ τὴν αὐτὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ πρὸς ἐμὲ, καὶ ἐτι πλέον. Μὴ διακόψεις τὴν ἐπιστολογραφίαν σου σὲ παρακαλῶ. Ἐν τισούτῳ χαίρει!

» Ὁ ἐλπίζων εἰς μόνον τὸν Θεὸν

» ΑΒΔ-ΕΛ-ΚΑΔΕΡ,

» εἶδε Μουβερίν.

» 1277, Τζεμαλιούλ ἐβέλ 2 (1).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

— σου —

Βαρὺς καὶ ἀδυσώπητος ἐπέσκηψεν ἀπὸ τινος χρόνου ὁ γαλήνης θάνατος εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀφ' οὗ ἐντὸς βραχέος διαστήματος δύο ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ ἀνωτέρου ἑκαπαδευτηρίου μας ἀνῆρπασε, τὸν Φαρμακιδίην καὶ Μανούσην, τρίτην ἤδη κατέφερον ὀλοθρίαν πληγὴν.

Ἡ δεκάτη ἑκτὴ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἦτον ἡμέρα ἀποφασε διὰ τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὰ γράμματα ὁ Περικλῆς Ἀργυρόπουλος, Καθηγητὴς καὶ Βουλευτὴς τοῦ Πανεπιστημίου, παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἐν Κυρίῳ.

Ἐπιστοεψας πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας ἐκ τῆς κατὰ τὰς ἡγεμονίας καὶ τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην περιουδίας του ὑπεβλήθη εἰς ἐπικίνδυνον χειρουργικὴν ἐγχείρησιν, ἧτις κήρηκασεν αὐτὸν ἐκ τῶν κόλπων τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του, τῶν ἀπειραριθμῶν φίλων του, καὶ τῆς τιμώσης αὐτὸν ἑλληνικῆς κοινότητος.

Ὀλίγοι τῶν ἐπιστήμων νεκρῶν ἐθρηνηθήσαν ἐν Ἀθήναις τὸσον εἰλικρινῶς καὶ τὸσον ζωηρῶς ὅσον ὁ Περικλῆς Ἀργυρόπουλος· διὸ καὶ τὴν ἐκφορὰν του παρεκολούθησαν μ' ὅλην τὴν καταπίπτουσαν βαγ-

δαίαν βροχίαν, οἱ καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως, τὰ δικαστήρια, ὁ δικηγορικὸς κύλλογος καὶ μέγα πλῆθος πενθουντος λαοῦ.

Πολλοὶ ἐπιχθῆδαιοὶ λόγοι ἐξεφωνήθησαν πρὸς τιμὴν του, καὶ σύμπας ὁ τύπος τῆς Ἑλλάδος ἐθρήνησε τὸν ἄνδρα, τοσαύτον ὠφελήσαντα, καὶ τοσαῦτα ὑποσχόμενον ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ εὐγενούς σταδίου του.

Μεθ' ἡμέρας δ' ὀκτώ οἱ φοιτηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐξετέλεσαν φιλοτίμῳ δαπάνῃ αὐτῶν ἀρχιερατικῶν μνημόσυνων πρὸς τιμὴν τοῦ πεφλημένου αὐτοῖς καθηγητοῦ, ὅπου συνέβησαν μέγα καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος ὡς οὐδέποτε, καὶ ὅπου ἐξεφωνήθη ἕτερος λόγος ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς καὶ φίλου του Κ. Θεοδώρου Ὀρφανίδου.

Τοῦ Περικλείους Ἀργυροπούλου ἡ ἱκανότης καὶ ἀξία εἰς κοινωνίαν ἄλλην πρὸ πολλοῦ ἠθέλα γίνει γνωστὴ ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι ὅπου τὰ πάντα βραδέως βαίνουσι, βραδέως τρόπον τινὰ ἀνεγνωρίσθη καὶ αὐτῇ. Καὶ διέτρεψε μὲν πρὸ πολλῶν χρόνων ὡς δικηγόρος φιλελευθέρων ἀρχῶν, καὶ ὡς καθηγητὴς διδάσκων τε καὶ συγγράφων, ὡς πολιτικὸς ὁμοῦ ἀνὴρ ἐσχάτως ἀνεδείχθη, καὶ κατὰ τοῦτο μόνον εὐγνωμονούμεν πρὸς παρελθούσαν τινὰ πολιτικὴν ἐπιτυχίαν μὴ παρέχουσαν δυστυχῶς τοῖς Ἕλλησιν ἀναμνήσεις ἀρεστάς. Ἄς μὴ σιωπηθῆ δὲ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποβιώσαντος ἀγαπητοῦ συμπολίτου ἡμῶν ὅτε ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς ἐν Ἑλλάδι κατοχῆς, ἤξευρε γὰ ὑπηρετήσῃ πιστῶς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα του, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἐπέσυρε τὴν δυσμείνειαν τῶν τότε πρὸς τὴν Ἑλλάδα δυσμενῶς διακειμένων.

Ἐὰν περιστάσεις πολιτικαὶ προσεκάλουν πάλιν τὸν Περικλέα Ἀργυρόπουλον, ὡς πολλοὶ πῶχοντο καὶ ἠλπίζον εἰς τὴν ὑπουργικὴν ἐδρᾶν, ἠθέλαμεν εἶχει σήμερον, ὅτε θρηνοῦμεν τὸν θάνατον τοῦ πεπαιδευμένου τούτου ἀνδρός, ἀφορμὰς διπλασίου πένθους· διότι ὁ Περικλῆς Ἀργυρόπουλος γινώσκων καλῶς καὶ ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς πολιτικὸς ἀνὴρ πολλὰς ἐλλείψεις τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας ἠθέλε σπεύσει πρὸς θεραπείαν αὐτῶν.

Ἀλλὰ φεῦ! τὸ ἔθνος ἀπώλεσεν ἀναπιστρεπτεῖ ἕνα ἐνάρετον καὶ ἱκανὸν πολίτην, ἡ Βασιλεία ἕνα ἐχέφρονα καὶ πιστὸν λειτουργόν, οἱ φίλοι τὸν εἰλικρινέστερον τῶν φίλων, ἡ νεολαία ἕνα σοφὸν καθηγητὴν.

Εἰς τόπον δὲ ὅπου ἡ σπάνια ἐπιστημόνων καὶ εἰδικῶν ἀνδρῶν εἶναι τὰ μάλιστα ἐπαισθητὴ, ἡ ἀπώλεια ἑνὸς τῶν τοιούτων εἶναι γενικὸν δυστύχημα. — Εἶθε ὁ προστατεύων τὴν Ἑλλάδα Θεὸς νὰ γίνῃ ἔλεως πρὸς τοὺς ὀλίγους ἀνδρας δι' ὧν ἐλπίζεται ἡ κλιτικὴ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ πρόοδος τοῦ ἔθνους ἡμῶν!

(2) Ὁ ἡλιος ἀραβιστὴ εἶναι γένους θηλυκοῦ, ἡ δὲ σελήνη ἀρσενικοῦ. Σ. Μ.

(1) Νοεμῆρου 16 1860. Σ. Μ.